

**ŠPINA VÝ
KŠEFTY
NA
NORTH
GANSON
STREET**

román

S. CRAIG ZAHLER

**Š P I N A V Ý
K Š E F T Y
N A
N O R T H
G A N S O N
S T R E E T**

**Š P I N A V Ý
K Š E F T Y
N A
N O R T H
G A N S O N
S T R E E T**

S. C R A I G Z A H L E R

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Realmbuilder Productions Inc., 2016

Translation © Štěpán Benyovszký, 2017

Cover © Book Makers, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-89-4 (PDF)

Chtěl bych poděkovat následujícím lidem –

*mému manažerovi, Dallasi Sonnierovi,
za jeho přátelství, jeho smích
a za neúnavné úsilí, s jakým mě podporuje;*

*mému otci, C. Garymu Zahlerovi, za zušlechťování
mých chuťových buněk,
desetiletí plná povzbuzování a za tu iniciálu;*

*mé královně, Pam Christensonové, za to, že je pro mě
zdrojem neuvěřitelného štěstí;*

mojí matce, Lindě Cook Zahlerové, a mojí sestře, Jody Zahlerové;

*mým váženým podporovatelům, kterými jsou Jeff Herriott,
Graham Winick, Fred Raskin, Jeff Wagner, Marty Rytönen,
William M. Miller, David Lau, Julien Thuanová a Lydia Willsová;*

*Jennifer Barnesové z nakladatelství Raw Dog Screaming Press
a Donu D'Aurioví za vydání mých předchozích románů.*

Co uvízlo v kanálu

Holubí mrtvolka proletěla nocí, pleskla o Čoklův obličej a odrazila se k zemi, kde se ještě párkrát převalila. Studené pařátky zachřestily na dláždění a oči jako rudé mušle ustrnuly v pohledu upřeném na vzdálenější konec uličky.

Čokl, místní bezdomovec, se zadíval zpátky na čtyři muže v dobře strážných oblecích, kteří ho sledovali skrz bílé obláčky dechu. V jejich čele stál obrovský černý chlap. Byl to on, kdo před chvílí nakopnul holuba jako fotbalový míč.

„Nechte mě kurva bejt,“ řekl Čokl, usazený na výstavním kousku kartónu.

V očích obřího individua se zablesklo a z býčích nozder mu vyšla pára. Vedle něj stál velmi štíhlý muž asijského původu, jehož nehybný poďobaný obličej se pravděpodobně nikdy v životě neusmál, jako by k tomu postrádal mimické svalstvo.

„Kde je Sebastian?“ zeptal se fotbalista a jeho levá noha předsunula další opeřenou mrtvolku.

Čokl se přitiskl ke zdi na konci uličky. „Neznám žádnýho Sebastiana.“

„Hovno.“

Černý obr nakopl ptačí tělo a Čokl si zakryl obličej. Pravou dlaň mu roztrhl holubí pařát. Vzduchem se míhalo peří.

„Každěj tady ve Victory zná Sebastiana.“

V podrážděné, temné vágusově mysli se vynořilo podezření a proplulo až k řečovému centru. „Vy jste poldové?“

Dotaz zůstal bez odpovědi.

„Tady je další.“

Černý obr se podíval na autora prohlášení, neforemného zrzka se smutnýma zelenýma očima a pomačkaným oděvem. Před jeho pravou polobotkou ležel roztažený pták připomínající mučedníka.

„Pěknej,“ pochválil ho fotbalista.

„Dělám, co můžu.“

Čokl si během let všiml, že se v ulicích Victory vyskytuje značný počet mrtvých holubů.

Černý obr si natáhl rukavice na ohromné ruce, sehnul se a uchopil holuba za hlavu. „Máš hlad?“ zeptal se s pohledem upřeným na bezdomovce.

„Běž do hajzlu, negře.“

Obr vykročil k Čoklovi s holubí mrtvolkou v ruce. Dva muži, stojící za poďobaným Asiatem, vytáhli pistole. Někde v dálce, na vzdálenějším konci uličky, leželo temné, tiché město.

„Bílí bezďáci maj ty nejhorší způsoby,“ podotkl zrzek a prohlížel si zatržený nehet. „Vždycky jsem měl radši černý.“

„Já taky,“ souhlasil poďobaný Asiat. „Čím to je?“

„No... černej chlap bez domova umí přijmout, že je prostě bezdomovec. Může se podívat na dějiny a říct: ‚Tahle země vyrvala moje lidi z jejich vlasti, nasadila jim okovy a nutila je pracovat. Teď mám ale svobodu, a pracovat už nebudu. Tahle země je mi dlužná – za to otroctví a ty hnusný segregační sedačky v autobusech a tisíc dalších nespravedlností – a já si hodlám ten dluh celej život vybírat.“

„Jako odškodnění?“

„Přesně. Jako odškodnění. Ale běloch, kterej je bezdomovec – to je jiný. Žádný odškodnění. Jeho rodiče i on sám si mysleli, že půjde

na vejšku. Možná to měl dotáhnout až na doktorát. Ale teď tu sedí na ulici, ožírá si držku, má hovna v gatích a říká si: „Jak jsem jen moh’ zkejsnout tady, mezi všema těma negrama?“

Černý obr se zastavil přímo před Čoklem. Podržel ve vzduchu holuba, jehož břicho bylo nadmuté mrtvolnými výpary. Pokroucené peří trčelo na všechny strany.

„Kde je Sebastian?“ Pohnul zápěstím a holub se rozkýval jako kyvadlo. „Vyklop to, nebo tě čeká další Díkůvzdání.“

Čokl neměl rád černochoy a oni neměli rádi jeho. Kdykoli mohl, vyhýbal se svým tmavším kolegům jednoduše tak, že se potloukal až na okraji Victory, kde ho při žebrání a experimentování s návykovými látkami nikdo nerušil.

„Kde je?“ Obr na něj hleděl malýma, nemilosrdnýma očima.

Čokl neměl žádné přátele, ale měl jednoho známého, muže, který mu dával pálenku za doručování balíků, špehování lidí a hlídování. Ten velkorysý zaopatřovatel se jmenoval Sebastian Ramirez a bezdomovec neměl nejmenší zájem na svého dobrodince cokoli vyzradit nějakému negrovi v sáčku.

„Žádnýho –“

Čokl dostal kolenem na solar a vykřikl. Vzápětí měl plná ústa holuba.

„Nelži,“ řekl černý obr.

Vágus cítil v puse prach, peří a zobák, který ho škrábal na patře. Zoufale plácal útočníka po oběích rukou.

Po chvíli obr holuba vytáhl.

Čoklovi z úst na bradu vytekl proužek krve, připomínající hadí jazyk. Zadíval se na svého učitele se zděšením a nevolností.

„Příště půjde hlouběji.“

„Měl bys mu věřit,“ poznamenal zrzek.

Podobaný Asiat a čtvrtý z mužů celý výjev sledovali jen s prchavým zájmem.

Čokl vyplívl krev. „Neni tady.“

„A kam šel?“

Bezdomovec nemohl riskovat, že si zneprátelí Sebastiana, i kdyby to mělo znamenat další ochutnávku mrtvé ptačí hlavy. „Jdi do hajzlu, negře.“

„To už tu bylo,“ poznamenal zrzek.

Podobaný Asiat pokrčil rameny.

Černý obr se zamračil, vrazil Čoklovi koleno pod hrudník a přitlačil. Bezdomovec zakřičel a byl umlčen ptačí mrtvolkou. Levé holubí oko cítil na jazyku jako slaný korálek. Tlak na hrudi sílil, až jedno nešťastné žebro, zlomené kdysi partou černých výrostků, nevydrželo a prasklo, potřetí během posledních pár let. Pokusil se o výkřik, ale z hrdla mu vyšlo jen peří.

Zrzek zazíval a podíval se na podobaného Asiata. „Jaká omáčka se podává s krocanem?“

„Drůbková.“

„Myslím, že nám ji naservíruje.“

„Ale ne na moje boty,“ řekl obr a vytáhl holuba.

Čokl otočil hlavu a vydávil na asfalt žlučovitou porci sladkého popcornu.

Zrzek mrkl na svého asijského kolegu. „Vždycky jsem si říkal, kdo tohle může žrát.“

„Záhada vyřešena.“

„Příště ti ho tam strčím celýho,“ varoval Čokla černý obr. „Kde je Sebastian?“

Čokl vyplívl kyselou šťávu z úst a vytřel si zbytky z vousů. „Jel na—“ Zablesklo se.

Zrzek se otočil o devadesát stupňů, chytil se za rameno a padl na zem. Ulicí se rozlehla ozvěna výstřelu. Podobaný Asiat odtáhl kumpána za kovovou popelnici, zatímco velký černoch a čtvrtý z mužů se přitiskli k protější zdi, oba se zbraní v ruce.

V uličce se rozhostilo ticho. Čokl, plazící se k výklenku dveří, zakřičel: „Jsou tu čtyři! Poldové! Dva se schovávají za –“

Vyšlehl bílý oheň. Hrdlem bezdomovce proletěla kulka a jeho lebka narazila do staré cihlové zdi. Do díry v krku se mu vedral chlad, a vteřinu potom dopadl tváří na chodník. Všude kolem něho třaskaly výstřely, které se mu zdály slabší a slabší, až zněly jen, jako by někdo míchal balíček karet.

„By mě zajímalo, jestli tuší, kolik černochoů je v pekle?“ zeptal se někdo v uličce, která Čoklovi teď připadala velice, velice vzdálená.

Představil si chechtající se černochoy s rohy, rudýma očima a ostrými zuby, jak tancují v pytlovitých kalhotách s velkými kazetáky na ramenou. Tuhle verzi Pekla měl před očima, když se jeho srdce zastavilo.

„Připadal mi jako ateista.“

Zahřměla brokovnice, a černý obr, co rád kopal do holubů, vykřikl.

Neznalý své neznalosti

Byl prosinec, ale slunce, žhnoucí na nebi nad západní Arizonou, se neřídilo kalendářem. W. Robert Fellburn zamžoural na policejní budovu a pozvedl k ústům láhev pálenky, kterou držel v pravici. Vyprázdnil zbytek jejího zteplalého obsahu, odhodil ji a loudavě vykročil po asfaltu parkoviště. Jeho stín se přes vybledlé čáry značení vlekl za ním.

Přiložil dlaň na otočné dveře. Odraz ve skle mu ukázal sedmačtyřicetiletého obchodníka s nafouklýma očima a řídnoucími blond vlasy, oděného v pomačkaném, tmavě modrém obleku, který byl v podpaždí propocený. Jak si prohlížel svůj nešťastně vyhlížející odraz, přičísl si rozčuchané vlasy a narovnal kravatu. Provedl to automaticky, bezmyšlenkovitě, jako když elektrická trouba provádí samočištění.

Na mysli mu vytanul obraz jedné nádherné ženy a vzápětí nato zatlačil rukou proti tomu smutnému, bledému obličejí zrcadlícímu se ve skle.

Dveře se roztočily a popohnaly obchodníka do recepce policejního okrsku. Nos mu naplnila vůně čistícího prostředku, nebo možná levné limonády. Pohnul nohama a přesunul se po linoleu k recepcnímu stolu způsobem, který připomínal chůzi marionety. Za stolem stál mladý Hispánec v policejní uniformě, s knírem, který vypadal jako obočí.

„Jste opilý?“

„Ne,“ zalhal Robert Fellburn. „Řekli mi, že mám přijít a promluvit si s...“,“ podíval se na jméno, které měl černým fixem napsané na pravé manžetě, „detektivem Julesem Bettingerem.“

„Jak se jmenujete?“

„W. Robert Fellburn.“

„Počkejte támhle.“

Recepční vytočil číslo, potichu promluvil do sluchátka, položil ho zpátky, vzhledl a významně namířil ukazováčkem. „Támhle.“

Robert Fellburn zíral na prst.

„Podívejte se, kam ukazuju.“

Obchodník sledoval neviditelnou linku, která vedla od ukazováčku hispánského mladíka k nedalekému odpadkovému koši.

„Nechápu.“

„Vemte si to s sebou.“

„Proč?“

„Kdyby se vaši snídani zachtělo rozhlídnout se kolem.“

Robert Fellburn to neurvalé zhodnocení svého stavu nijak nepochybnil, přistoupil k nádobě a zvedl ji. Hispánec ho vzápětí pokynem nasměroval k chodbě, která vedla podél přední strany budovy, obchodník vykročil po linoleu a koš si nesl s sebou. Opět si vybavil obličej té nádherné ženy. Její oči by dokázaly zastavit čas.

„Pan Fellburn?“

Obchodník zvedl hlavu. V otevřených dveřích, které ústily do centrály okrsku, stál štíhlý černý muž v olivovém obleku, vysoký necelý metr osmdesát. Měl ustupující vlasy, unavené oči, a kůži tak tmavou, že téměř pohlcovala světlo.

„Vy jste Bettinger?“

„Detektiv Bettinger.“ Policista mu pokynul ke dveřím. „Tudy.“

Robert zvedl ruku s košem. „Musím se táhnout s tímhle?“

„Pro jistotu.“

Společně oba prošli hlavní uličkou, mezi stoly, policisty, úředníky, kouřícími šálky kávy a monitory počítačů. Dva muži hráli šachy s figurkami, které měly zvířecí podobu, a Roberta z nějakého důvodu pohled na psy s královskými korunkami velmi znepokojil.

Narazil bokem na roh jednoho ze stolů, až se zapotácel.

„Dávejte pozor,“ poznamenal Bettinger a obchodník němě přikývl.

Do cesty se jim postavila stěna z překližky s osmero dveřmi, opatřenými modrozelenými cedulemi. Detektiv ukázal na poslední dveře vpravo a počkal, až Robert vejde.

Kancelář se koupala v paprscích ranního světla. Robertovi připadalo, že mu dloubají do mozku jako prsty nenechavého děčka.

Bettinger zavřel dveře. „Posaďte se.“

Obchodník se posadil na malý gauč, odpadkový koš postavil na zem vedle polobotek za šest set dolarů a vzhlédl. „Řekli mi, že si mám promluvit s váma... Že prý se zabýváte pohřešovanými osobama.“

Detektiv usedl za stůl a z porcelánového hrnečku s obrázkem usměvavého sluníčka vytáhl tužku. „Jak se jmenuje?“

„Traci Johnsonová.“

Grafitová špička se čtyřikrát pohnula a zaváhala. „S měkkým i nebo ypsilonem?“

„S měkkým i.“

Bettinger napsal *i*, udělal nad ním tečku a pokračoval v psaní.

To Robertovi připomnělo jednu Tracinu oblíbenou zvláštností: když se podepisovala, vždycky udělala nad *i* kroužek, jako by jí bylo dvanáct.

„Kdy jste ji naposledy viděl?“

Obchodník zneklidněl. „Řekli mi, že mám počkat osmačtyřicet hodin.“

„To nikde v předpisech není.“

„Předevčírem. Kolem půlnoci.“

Bettinger si zapsal: *Sobota osmého. Půlnoc.*

„Nepíšete si to do počítače nebo tak něco?“

„To udělá kolega, později.“

„Aha.“

„Traci je černoška?“ zeptal se detektiv.

„Afroameričanka. Ano.“

„Jak mladá?“

Robert Fellburn se zadíval do Bettingerova tmavého, hranatého obličeje, nevyzpytatelného jako maska. „Co prosím?“

„Kolik jí je?“

„Dvacet dva,“ připustil obchodník.

„Jak byste popsal svůj vztah k té ženě?“

V obchodníkově mysli se vynořil obraz nahého, karamelového těla. Traci ležela na posteli povlečené v kaštanovém hedvábí, a její bujný zadeček, stehna a prsa se koupaly v teplé záři svíček, které voněly Orientem. V očích, jimž tak rád podléhal, jí tančila světýlka, stejně jako na dokonalých hranách diamantu, který zdobil její levou ruku.

„Jsme zasnoubeni.“

„Žije s vámi?“

„Většinou.“

„Než zmizela, všiml jste si něčeho neobvyklého?“

Robertovi poskočilo srdce, když si připomněl sobotní večer. „Byla vyděšená – její bratr se dostal do potíží a... a potřebovala pomoc. Nechtěla mi to říct, ale...“ Najednou se mu stáhlo hrdlo a věta zůstala nedokončená.

„Jak se její bratr jmenuje?“

„Larry.“

Bettinger si to zapsal. „A do jakých potíží se Larry dostal?“

„Dlužil někomu peníze – hodně peněz. Měl potíže s hazardem.“

„Bylo to poprvé, co vás Traci požádala o pomoc a šlo o jejího bratra?“

„Ne.“ Robert Fellburn si prohlížel ruce. „Stalo se to už i dřív.“

„Kolikrát?“

„Asi třikrát.“ Z jeho úst vyšel bolestný vzdech. „Doufala, že s tím přestal, po tom, co se stalo posledně – slíbil... přísahal, ale... no, zkrátka... nepřestal.“

Bettinger vrátil tužku do hrnku.

Robert vypadal zmateně. „Nepotřebujete si to zapisovat?“

„Kolik?“

„Pardon?“

„Kolik jste jí dal onu sobotu?“

„Sedmdesát pět.“ Obchodník si odkašlal. „Tisíc.“

„A předtím to byly menší částky – dva až pět tisíc.“

To už neznělo jako otázka, ale Robert přesto přitakal. Cítil, jak se mu svírá žaludek. Tím to ale neskončilo. Pomyslel na svou ex-manželku, svoje dvě děti, a na dům, který spokojeně sdíleli, než loni v březnu potkal Traci na jednom VIP večíрку.

„Ti chlápci, co jim její bratr dlužil, byli z mafie,“ vypravil ze sebe. „Tvrdila, že... že ho zabijou – že možná půjdou i po ní – pořežou jí obličej, když –“

„Chcete něco z automatu?“ zeptal se Bettinger a vstal od stolu. „Já osobně mám nejradši skořicový sušenky, ale věčně slyším –“

„Detektive! Tohle je vážné!“

„Není. A jestli zařvete ještě jednou, tak jsme domluvili.“

„Já... omlouvám se.“ Robertův hlas zněl slabě a vzdáleně. „Jde o mou snoubenku.“

„Až si přinesu sušenky, ukážu vám pár složek a vy se na ně podíváte. Uvidíme, jestli ji dokážete identifikovat.“

„Jaké složky?“

„Ty s prostitutkami.“

Obchodník vrazil hlavu do koše a zpěněný obsah jeho vnitřností se rozpleskl po dnu nádoby. Takřka orgasmické stahy zmítaly jeho trávicím ústrojím.

„Díky, že jste to vyklopil do toho kýblu,“ poznamenal Bettinger. „Nechcete přijít jindy?“

Robert, kterému z pusy ještě ukapávalo do koše, neodpověděl.

„Dovolte mi vás trochu vzdělat, pane Fellburne,“ řekl detektiv. „Traci už nejspíš zmizela z města. Má peníze, které jste jí dal – z vlastní vůle –, což není nic, co by vyžadovalo federální pátrání. A i kdybychom ji dostali, věc půjde k soudu, kde budete muset vysvětlit soudci – nejspíš taky porotě – jak vás černá šlapka, o polovinu mladší než vy, podojila jako výstavní stračenu.“

Představa, že by měl ještě víc ztrapnit ex-manželku a děti, Roberta vyděsila.

„Je Traci pěkná?“

Robertova hlava, stále vězící v koši, přikývla.

„Jak ze žurnálu,“ pokračoval Bettinger. „Prachatý predátor středního věku naletěl jedny fešný černý holce. Nevěřím, že tohle divadlo opravdu chcete dohrát jen kvůli pětasedmdesáti tácům a prstenu s diamantem.“

Robert Fellburn zvedl hlavu a utřel si ústa, zatímco k němu Bettinger přistoupil.

„To jste opravdu myslel vážně, že si nějakou Traci s měkkým *i* vezmete za ženu?“

Obchodník si odkašlal. „Sice jsme jako den a noc, ale... proč by ne? Takové věci se dějí pořád.“

„Ne, ve skutečnosti ne.“

V místnosti se rozhostilo hloubavé ticho. Detektiv otevřel dveře. „Je to všechno?“

Robertova zubožená hlava znovu přikývla.

„Ten koš si vezměte s sebou,“ vyprovodil ho Bettinger. „A přestaňte být tak naivní.“

To co zbylo z Roberta, se zdvihlo z gauče, vyšlo ze dveří a odcházelo stejnou cestou, jakou to sem přišlo. Měl dost času uvědomit

si, kdo je – sedmačtyřicetiletý muž, jenž přišel o rodinu, peníze i důstojnost, ale ne kvůli mladé pěkné prostitutce. Mohl si za to sám, tím, že byl nevďěčný, nedokázal ovládat své touhy a nalhával si něco, co vůbec nebyla pravda. Představil si, jak stojí před knězem, dívá se do očí Traci Johnsonové a odříkává společnou přísahu, a v ten okamžik pochopil, že se choval jako popletený, směšný blázen, jako jedna z těch šachových figurek, které před chvílí viděl – obyčejný pes, co má náhodou na hlavě korunu a namlouvá si, že je král.

Robert Fellburn naštěstí věděl, jak se s tím ponížením má vypořádat.

Odhodlaně přistoupil k recepčnímu pultu, narazil odpadkový koš mladému Hispánci na hlavu a sebral mu poloautomatickou pistoli. Zevnitř nádoby se rozlehl vyděšený výkřik a policista, oslepený zvratky, se bezmocně zapotácel.

W. Robert Fellburn si vložil do úst ocelovou hlaveň, palcem zbraň odjistil a stiskl spoušť. Vzápětí se všechny jeho vzpomínky na osobní hanbu ocitly na stropě v podobě šedorudých skvrn.

Otázka s nápovědou

Bettinger sledoval dva šklebíci se příslušníky úklidové služby, jak šplhají po štaflích a štětci odstraňují poslední sebevrahovu malbu. Mladý důstojník, jenž byl před chvílí dekorován korunou zvratků a příslušnými nárameníky, se odebral domů předčasně, protože jím celá zkušenost poněkud otřásla. Mrtvolu po brutální lobotomii mezitím odvezli na místo vybavené ocelovými dveřmi, ostrým zápachem a digitálními teploměry, které ukazovaly velmi nízkou teplotu ve stupních Celsia i Fahrenheita.

Detektiv otevřel balení, které před chvílí získal z automatu. Vzápětí upoutaly jeho pozornost blížící se kroky a významné odkašlání.

„Inspektor vás chce vidět.“

„Já si ty zatracený sušenky snad nesním.“

„Řekl bych, že na to bude čas. Soudě podle toho, jak inspektor vyslovil vaše jméno, to možná bude fůra času.“

Bettinger stál tváří v tvář Velkému Tomovi. Přezdívka se týkala jeho působivého pupku, nikoli jeho výšky, protože ta odpovídala spíše ženě čínské národnosti. Detektiv si pomyslel, že mu jeho hlava připomíná cibuli.

„Inspektor je rozrušený?“ zjišťoval Bettinger, spíše zvědavý, než nervózní.

„Hned, jak si vás zavolal, jsem slyšel zahřmění.“ Velký Tom ukázal bradou k oknu. „Přitom na obloze ani mráček.“

Oba muži bok po boku prošli centrálou, provázeni zkoumavými pohledy důstojníků. Bettinger na ramenou náhle ucítil tíhu nervozity, proto raději ukryl skořicové sušenky do kapsy saka.

„Možná budete mít dost času to cukroví komplet vyrábět,“ poznamenal Velký Tom. „Válet těsto. Sledovat troubu. Možná i sklízet cukrovou třtinu.“

„Snažil jsem se mu pomoci.“ Bettinger se pokusil o upřímný tón. „Vážně.“

„Neurazíte se, když si vaše číslo vymažu ze seznamu, že ne?“

Mezitím došli ke stolu Velkého Toma, který vepřovou zadnici usadil do plastové židle. Bettinger pokračoval sám k nedalekým dveřím, zaťal pravici do pěsti a zabušil přímo pod cedulí hlásající INSPEKTOR KERRY LADELL.

„Bettinger?“

„Jo.“

„Dovnitř.“ Tón inspektorova příkazu nevěstil nic dobrého.

Detektiv se nadechl, otočil koulí ve dveřích a vstoupil do místnosti plné nábytku z jedlového a dubového dřeva. Bylo to jako octnout se v kanadském lese. Za stolem seděl v hnědé židli inspektor Ladell, vysoký a zádumčivý muž. Rty pod stříbřitým knírem měl sevřené a oči plné hněvu.

„Co jste, kurva, řekl Robertu Fellburnovi?“

Slova vyletěla inspektorovi z úst jako kulky, což přitáhlo několik pátravých pohledů od lidí v centrále.

„Neměl bych zavřít dveře?“

„Odpovězte mi, kurva, na otázku.“

Detektiv zavřel dveře.

„A nesedejte si.“

„Takže to bude tenhle druh rozhovoru?“

„Fellburn za námi přišel pro pomoc, vešel do vaší kanceláře, vyšel ven a zastřelil se.“

„Fellburna podojila černá profesionálka, o polovinu mladší než on. Objasn timer mu situaci a nabídl dobrou radu.“

„Poradil jste mu, ať se odpráskne?“

„Řekl jsem mu, ať na ty peníze zapomene a přenes e svoje myšlenky j inam.“

„Přenesl je.“ Inspektor Ladell pohlédl na strop.

Bettinger se posadil na zapovězenou židli. „Proč po mně tak vyjždíte?“

„Znáte Johna Carlylea?“

Detektivovi se sevřel žaludek. „Myslíte starostu?“

„Urč ite nemyslím toho baseballistu, který se během svoj í krátké ligové kariéry roku 1932 dva a čtyřicetkrát vyautoval na pálce.“

Bettinger pochopil, že ta nepříjemná konverzace se brzy ještě zhorší.

Inspektor Ladell si do úst vhodil mentolku. „Položím vám jednu otázku. Co myslíte, kdo byl ještě před pár měsíci manželem sestry starosty Carlylea?“ Velitel nasál do pusy vzduch kolem bonbonu. „Napovím vám: ten pán, který za námi přišel pro pomoc, vešel do vaší kanceláře, vyšel ven a zastřelil se.“

„A do prdele.“

„To je velmi přesné: do prdele.“ Inspektor přikývl. „Možná kdybyste mu řekl něco hezkýho, mohli jsme teď být ušetřeni všech těchhle vulgarit.“

„Co z toho bude?“

„Nic příjemnýho.“ Velitel si pohrával s mentolkou v ústech. „Politici většinou nejsou rádi, když jsou spojováni s nevěrou, nebo sebevraždou, nebo courami, a případ Fellburn obsahuje všechny tři ingredience.“

„Nedobrá směs.“

„Když se o tom starosta dozvěděl, zavolal přímo policejnímu komisaři.“ Inspektor si přiklepl mentolku zezadu na zuby. Zaznělo to, jako by natahoval pistoli. „Dám vám chvilku, abyste si zkusil představit, jak ten jejich hovor asi probíhal.“

Bettinger vyvodil příslušný závěr velmi rychle. „Co z toho plyne pro mě?“

„Viděl jste tohle?“ Velitel otevřel katalog a přisunul ho k Bettingerovi. Prstem ukázal na elegantní fotku ženy, příliš krásné na policistku, pózující v neprůstřelné vestě. „Dobrá vesta vám pomůže neumřít,“ poznamenal velitel, zalistoval katalogem dál a ukázal na fotografii svalnatého muže, který v dobře pěstěných rukou držel elegantní útočnou pušku. „A pušky, které se nezasekávají, vám pomůžou, když se vás někdo snaží zabít.“

Inspektor Ladell zavřel katalog, nahnul se do strany a upustil ho do odpadkového koše.

„Kvůli vám,“ pokračoval, „nedostaneme ani vesty, ani pušky. Člověče, lobbiju za to od doby, kdy představa černocha jako prezidenta byla ještě science fiction. A to ještě není to nejhorší. Komisař Jeffrey si už není jistý, že nám starosta schválí poslední balíček benefitů.“

„Kristova noho,“ řekl Bettinger.

Inspektor Ladell se rozvalil v koženém křesle. „Komisař a já jsme dali řeč. Věří, že by starosta ocenil, kdybychom se zbavili jistého detektiva.“ Velitel rozdrtil mentolku mezi zuby a spolkl její zbytky. „Chcete slyšet další otázku s nápovědou?“

Z Bettingerových úst nevyšlo ani slovo.

„Nemohl byste prostě někam zmizet?“

„Jako teleportovat se?“

Inspektor Ladell přikývl. „Něco takového.“

„Nikdy jsem se to nenaučil.“

„Nemáte něco, čím byste se mohl předávkovat? Třeba léky, které bere vaše žena?“

„Ne. Má velmi pevné zdraví.“

„To je škoda.“

Bettinger potřeboval konkrétní odpověď. „Znamená to všechno, že mám padáka?“

„Zavolal jsem pár lidem. Řekl jsem, že mám prvotřídního stopaře, co umí makat, parádního slídila, co se bohužel vydělal na něčí drahocenný koberec a nemůže už zůstat v domě.“ Inspektor Ladell otevřel šuplík. „Víte něco o Missouri?“

Padesátiletý detektiv pocítil mrazení v zádech. Nenáviděl chladné podnebí. Tvory, kteří se v něm zdržovali, pokládal za mimozemšťany. Neochotně posunul konverzaci dál. „Je to nějaké místo, ne?“

„Od určité doby je to dokonce stát. V jeho severovýchodní části leží město Victory. Slyšel jste o něm?“

„Slyšel o něm vůbec někdo?“

„Je to část Rezavého pásu. Mělo budoucnost, v době, kdy se Asiátům říkalo Orientálci.“ Velitel mávl rukou, a přes stůl přejela hnědá složka. Zastavila se vytrčená přes okraj stolu jako skokanský můstek nad hlubinou. „Když kdekoliv v Missouri spláchnete záchod, posíláte to přesně tam.“

Bettinger otevřel složku a prohlédl si první stranu, která sdělovala, že Victory má znepokojující statistiky, pokud jde o únosy, vraždy a znásilnění. To město vypadalo jako halda ze smetiště třetího světa, kterou někdo upustil uprostřed Ameriky.

„Stojí tam o vás,“ prohlásil inspektor Ladell. „Reorganizují se a potřebují detektiva. Když se necháte přeložit, nebudeme vás suspendovat.“

„Chcete mě suspendovat?“

„Nerozuměl jste?“ Inspektor Ladell pokrčil rameny. „V tuhle chvíli mám na výběr ublížit buď vám, nebo celému oddělení. Nebudu předstírat, že je to pro mě bůhvíjaké dilema. Choval jste se jako idiot. Ale snažím se vám pomoci, protože máte talent. Jedte

do Victory. Dokončete si službu. Za čtyři roky můžete jít do důchodu, přestěhovat se zpátky a chodit házet starostovi vejce do oken.“

„Za pět let.“ Bettinger se podíval na fotografii ghetta, které vypadalo jako trosky Nagasaki zabydlené černochoy uprchlými z koncentráku.

„Možná, že se vám po nějaké době podaří vyjednat si přeložení, i když o tom pochybuji. Zoufale tam potřebují každý odznak.“

Detektiv pomyslel na svou ženu a děti. Podrbal se na spáncích a podíval se na velitele, který jeho pohled opětoval přes sepnaté prsty.

„Je to žumpa.“

„To je,“ přitakal inspektor Ladell. „A vy si ji zasloužíte.“

Poskvrněný

Detektiv vynesl krabici, obsahující oblečení a knihy o forenzice, otočnými dveřmi na parkoviště. Po cestě ke svému zelenému sedanu si všiml odhozené láhve od whisky.

„Bettingere.“

Detektiv se otočil a pohlédl do znepokojeného, vrásčitého obličeje patřícího Silverbergovi, muži, který mu jednou zachránil život, a jehož život Bettinger sám zachránil dvakrát.

„Tohle není správný,“ prohlásil Silverberg. „Když si chce civil vystřelit mozek z hlavy, říkám, nechte ho. Darwin by souhlasil.“

Bettinger pokrčil rameny a pokračoval k autu, následován kolegou.

„Kam jedeš?“

„Domů.“

„Zavolej, jestli budeš chtít zajít drink. Nebo na střelnici. Nebo zajít na drink na střelnici.“

Bettinger otevřel dveře sedanu a postavil krabici dovnitř.

„Dobry?“

„V pohodě.“ Detektiv nepřítomně zavřel dveře a obešel vozidlo na řidičovu stranu.

„Pořád ti dlužím laskavost.“

„Jsme si kvit.“

„Nejsme. Cokoliv. Kdykoliv. Kdekoliv. Stačí říct.“

Bettinger přikývl, otevřel dveře a usedl na vyhráté čalounění. Zasunul klíč do zapalování a pohlédl na Silverberga, jednoho z mála přátel, jež na okrsku měl. „Drž se.“

„Cokoliv. Kdykoliv. Kdekoliv.“

Detektiv zavřel dveře, trhnutím zařadil a opustil parkoviště budovy, ve které pracoval posledních osmnáct let.

Bettinger byl najednou doma. Nepamatoval si, kudy jel, ani žádné detaily, například že by zastavil nebo zatáčil, ale když se podíval před sebe skrz čelní sklo, viděl, že se mu to nějakým způsobem podařilo.

Sedan se loudavě přibližoval k běžovému domu se čtyřmi ložnicemi, ve kterém Bettinger a jeho žena bydleli od té doby, co se jim narodilo první dítě. Fasáda mu v zorném poli pomalu narůstala, až kromě ní neviděl nic jiného.

Obě děti byly ještě ve škole a Bettinger věděl, že potřebuje promluvit se ženou, než přijdou domů. Vypnul motor a náhlé ticho na něj dolehlo jako migréna.

Vzápětí už kráčel k domu, klíče v ruce. Krabici s věcmi z kanceláře nechal zatím v autě. Třemi kroky vystoupal po kamenných schodech na plošinu přede dveřmi, vsunul klíč do zámku a s cvaknutím odemkl. Vstoupil do klimatizovaného obývacího pokoje. Kruhový stín, který mu slunce vykreslilo pod nohama, se rozplynul v příjemném šeru.

„Julesi?“

„Jsem to já.“

Útulným bytem se rozlehly kroky, a Bettinger se otočil. Přicházela jeho manželka, Allyssa Brightová, černoška karamelové pleti, která měla důlky ve tvářích, velké oči, malý nosík a účes jako rozvrkočený květ pampelišky. Potrhané džíny měla potřísněné královskou modří, která jí ulpěla i na prstech levé ruky, na tričku s logem univerzity v Sieře a na špičaté bradě, kterou si zjevně mnula během posuzování svého díla.

„Děje se něco?“ zeptala se a pohledem sklouzla k hodinám na zdi.

„Suspendovali mě kvůli naprostý hovadině, a jediná možnost, jak teď nedostat vyhazov, je nechat se přeložit do Missouri.“

Alyssa na chvíli strnula. Pak přešla bosýma nohama pokoj a vzala manžela za ruce.

„Je to definitivní?“

„Jo. To město se jmenuje Victory.“ Bettinger si odfrkl. „Představ si ten nejhorší slum, cos kdy viděla, a nech ho asi tak čtyřicet let bujet a kvasit. Zhruba takhle ta tam vypadá.“

Alyssa pomalu vstřebávala tíhu informací, kterými ji manžel zalil. „V Missouri jsem nějakou dobu strávila jako malá holka,“ poznamenala bez špetky nostalgie.

Díval se jí upřeně do očí. „Uděláme, co budeš chtít, a co bude nejlepší pro děti.“

„Díky, žeš to řekl.“ Alyssa mu stiskla ruce. „Je poblíž Victory nějaké slušné město? Kde je bezpečno a kde bysme mohli žít?“

„Stonesburg. Sto třicet kilometrů.“

„Vede odtud do Victory dálnice?“

„Jo.“

„Jaká je tam povolená rychlost?“

„To je různý, většinou stovka.“

„Takže by ti to trvalo devadesát minut tam, devadesát zpátky?“

„Asi tak.“

Alyssa se poškrábala na bradě, přesně tam, kde měla předtím modrou skvrnu. „Tak se pojďme mrknout na net, jak ten Stonesburg vypadá.“

„Jestli chceš.“

„Já jsem mobilní. Karen se nelíbí v nové škole, a Gordonovi by přišlo vhod pár lepších kamarádů.“ Ukázala do pracovny. „Potřebujeme vědět, jaký máme možnosti.“

Bettinger ji políbil na čelo v přesvědčení, že si vzal nejmilejší a nejpragmatictější ženu ve vesmíru. Dal jí ruku kolem ramen, která měla o deset centimetrů níž než on.

Vešli společně do pracovny.

Alyssa cvakla vypínačem a na stůl s počítačem dopadlo světlo lampy. „Jsi úplný děčko, když přijde na zimu,“ řekla manželovi, „a budeš muset nosit hodně vrstev. Spoustu vrstev. Jégrovky a tílka. Rukavice a svetry.“ Zapnula počítač. „Ponožky. Klapky na uši.“

„Už teď to tam nenávidím.“

Počítač začal hučet a Bettingerovi to znělo jako blizzard.

Uťaté značení

Z noci už zbýval jen kousek. Byla to hodina doručovatelů novin, lidí, co dělali pozdní šichtu, a mlčenlivých podivínů. Bettinger, navlečený do modré bundy s kapucí, hnědých trubkovitých manšestráků a rukavic, vycouval se svým malým žlutým fordem z dvoumístné garáže ve Stonesburgu, stát Missouri. Jeho zelený sedan vytuhl po šesti dnech místních mrazů (což vypadalo jako znamení), a vzhledem k tomu, že většina rodinných peněz byla pevně vázaná v cenných papírech a jejich arizonském domě, musel si detektiv koupit lacinou náhradu. Tenhle nedostatek dostupných financí se taky odrazil na kvalitě jejich nového domova, malého domku lososové barvy. Bettinger se sice zdráhal stvrdit podpisem koupi nemovitosti v Missouri, ale kdyby se jim povedlo prodat dům na jihu, mohli se přestěhovat do lepšího a on by si koupil auto, které by nepřipomínalo lentilku.

Zaťal čelist, aby mu necvakaly zuby, vytáhl topení na maximum, přejel po kusu zmrzlé trávy, ostře stočil volant a vyjel do temných ulic předměstí. Projel jimi až k mezistátní dálnici a napojil se na ni. Temně fialové nebe nad ním se mračilo, zatímco se řítíl k severu.

Bettinger prozkoumal pár místních radiostanic a zjistil tak něco málo o Ježíšovi, který se v Missouri zdál být obzvlášť nakrknutý. Jakýsi kazatel řečnil o všemohoucnosti, a detektiv ho v půli věty

vypnul, aby nemusel kromě chladné jízdy snášet ještě i vyhrožování. Stereo v autě bylo na kazety, a ty si Bettinger pro každodenní jízdy musel ještě nakoupit (Gordon tvrdil, že kazety – stejně jako desky – zažívají comeback, zatímco Karen naopak nevěděla, co to kazeta je).

Bettinger jel na sever. Těch pár aut, co viděl cestou, mělo za volantem nahrbené přízraky bez tváří.

Uběhla hodina.

Na lemu východního obzoru už plálo zlaté světlo, když detektiv uviděl odbočku a prostřílený ukazatel s nápisem EXIT 58: VICTORY. Pobídl auto do odbočovacího pruhu a podíval se do dálky za svodidla. Pod ním se rozkládala ohromná šedá metropole, která vypadala jako překocená stoka.

Bettingerovi se zhoupł žaludek.

Cesta se ostře stočila a on divoce točil volantem, aby ji sledoval. Za vozidlem na silnici rachotilo kamení.

Silnice se prudce svažovala a vedla do zívající tlamy podjezdu. Světla fordu se zařizla do temnoty uvnitř, a o chvíli později se do ní zanořil i automobil.

Bettinger najednou ztuhl. Na vzdálenějším konci tunelu stála postava s nepřírozeně dlouhou rukou. Detektiv zpomalil, a brzy pochopil, že ten asymetrický chlapík ve skutečnosti drží baseballovou pálku.

Bettinger zastavil auto, mrkl do zpětného zrcátka a uviděl dalšího muže – černého týpka v plášti, stojícího ani ne padesát metrů za sebou. Z pravého rukávu mu vyjela trubka a zazvonila o asfalt.

Oba podmostní trollové přistoupili k předoucímu fordu. Červená zadní světla a bílá záře světlometů jim proměnily oči na žhnoucí drahokamy.

„Vysmahni ven z auta,“ řekl týpek s baseballovou pálkou.

Bettinger vyndal pistoli z pouzdra, které leželo na sedadle spolujezdce, a stáhnul okýnko. „Jsem policajt.“

„Takový auto žádnéj poliš nemá,“ poznamenal týpek s trubkou.
„Je trapný.“

„Mám na to důkazy, který vám rád poskytnu.“ Bettinger ukázal poloautomat. „Devět kousků.“

Trollové se zarazili.

„Není snadný je vidět,“ dodal detektiv, „ale určitě je ucítíte.“

„Počkej,“ řekl ten s baseballkou, „jen si děláme prdel.“

„Odhodte zbraně a ustupte.“

Trollové vystřelili pryč do stínů.

„Až tady budu přišť, vy tady nebudete.“ Bettingerův povel se rozezněl tunelem jako hlas shůry.

„Ten auták nezapomenem, to je sichr,“ odpověděl jeden z trollů.

Detektiv odložil pistoli na sedadlo spolujezdce a šlápl na plyn. Otevřeným okýnkem se dovnitř hrnul chlad, který ho pálil na kůži.

Nechal tunel za sebou a pokračoval pod fialovou oblohou, až dojel k semaforu, na kterém svítla červená. Zastavil, vytáhnul okýnko a rozhlížel se kolem, jestli neuvidí ukazatele.

K tyči vpravo u cesty bylo přibité prkno s nápisem VÍTEJTE VE VICTORY. Přes pozdrav někdo rozmázl lidské výkaly.

„Paráda.“

Pohled na zprohýbanou ceduli na protějším rohu mu prozradil, že se ocitl na ulici *Mrdat všechny*. Žádnou takovou si z mapy nepamatoval. Naskočila zelená, Bettinger se rozjel a pokračoval dolů z mírného kopce. Projel kolem pár tuctů rozpadlých čínčáků se zuhelnatělými šmouhami a kolem ústí několika bezejmenných ulic.

Pochopil, že zabloudil, zastavil u chodníku, sáhl do přihrádky a vyndal pomuchlanou mapu Victory, kterou mu Alyssa objednala přes e-shop. Než přišla, napůl čekali, že bude vytištěná na pergamenu.

Koutkem oka zachytil pohyb.

Sebral pistoli a pohlédl za sebe, k jihu. Z vedlejší budovy vycházel velký chlap v zimní bundě s kapucí.

Detektiv stáhnul okýnko a zadíval se na cizince. „Dobré ráno.“

„Jo? Kde?“

Bettinger ukázal na nedaleko trčící tyč, ze které jako by někdo usekl ceduli. „Co je tohle za ulici?“

„Ses ztratil, nebo co?“

„Snažím se dostat na Darren Avenue.“

Přízraku v kapuci se zavlnila ramena. „A co?“

„Je tohle Darren Avenue?“

Kdosi vykřikl, a cizinec trhl hlavou, jako by k němu mířila kulka. „Mějte rozum!“ zakřičel přes ulici. „Lidi chtěj spát!“

Bettinger se zadíval na druhou stranu. Na schodech domu o kus dál se hrbila věkovitá stařena, zabalená přinejmenším do tří županů a s nasazenými kuchyňskými rukavicemi. Popadla odpornou kočku (která jí zuřivě, ale marně rvala všechny vrstvy oblečení) a zavřeštěla: „Jen hledám tuhle mojí malou –“

„Držte všichni huby!“ ozval se hlas neviděného třetího občana. „Nebo jdu dolů a sám vám je zacpu!“

Stařena odvěkla nevlídnou šelmičku do temného otvoru domu a detektiv opět obrátil pozornost k přízraku v kapuci.

Bledá ruka, pokrytá lézemi, ukázala na ford. „Tos dostal ke sladkejm šestnáctinám?“

„K Bar Micvě.“

Zpod kapuce vyšel obláček páry, provázený uchechtnutím. Vzápětí přízrak ukázal ke křižovatce. „Tahle je Leonora Avenue. Darren je ta za ní. Aspoň tak si to pamatuju.“

„Díky.“

Bettinger vytáhl okýnko, přeřadil a pokračoval v cestě po rozkládajícím se okraji města, přičemž se mu dařilo vyhýbat se většině povalujících se holubích mrtvol. Patnáctiminutová jízda po Darren

Avenue ho přivedla na čtyřproudou hlavní ulici, kterou mohl pojmenovat jako Summer Drive jedině ironický požírač mršin.

Detektiv se nyní zorientoval a zamířil na sever. Silnice byla téměř prázdná, a i to málo, co tvořilo místní dopravu, byly buď otřískané vehikly připomínající říční bárky, nebo frajerská autíčka, která vypadala jako hračky. Jak se nořil hlouběji do města, opuštěné budovy nahradily domy pokryté železem. Na východní straně Summer Drive spatřil billboard, na kterém usměvavá běloška šťastně mluvila do mobilu, bez ohledu na to, že jistou část její anatomie ohrožovaly nasprejované genitálie. Ford už minul pustiny okrajových čtvrtí. Nyní vjel do oblasti, kde panovala udržovaná chudoba.

Bettinger mrkl do mapy a pak ven na ceduli, ověřil si, kde je, a vyhodil blinkr. Otočil volantem doleva a odbočil na Šestapadesátou ulici.

Ford postupně minul budovu s nápisem *Zakova zastavárna, proplácíme šeky*, malý obchod s názvem *Velký krám, Baptistické bingo*, pochmurný dům, který vyhlížel jako pohřební síň, a *Klódovu Baštírnu*. Na konci bloku, na severní straně ulice, stála vysoká betonová budova s americkou vlajkou a vyrytým nápisem POLICEJNÍ OKRSEK MĚSTA VICTORY. Tahle budova byla bez poskvrnky.

Bettinger si pomyslel, že připomíná krychlový bunkr z druhé světové.

Otočil volantem, vjel na parkoviště a umístil svoje malé auto na jedno z vyznačených velkých míst. Pohled na hodiny na přístrojové desce mu prozradil, že je tu o dvacet minut dřív, což ho nepřekvapilo, protože si nechával velkou rezervu, aby dorazil včas.

Vypnul motor, připnul si pouzdro k pasu a zasunul pistoli, kam patřila. Pak se detektiv, původem z teplého Jihozápadu, připravil na nejhorší a vystoupil z auta. Mráz mu prořízl oblečení a zakousl se mu do kůže.

Bettinger zaklel na adresu neduživého slunce, přibouchl dveře, zamkl a vykročil ke vchodu do budovy, který byl ze zrcadlového skla, materiálu známého z hledí policejních motorkářů.

Natáhl se po klice, ale než se jí stačil dotknout, jeho zrcadlový odraz náhle zmizel a dveře mu zatarasili dva muži, kteří právě vycházeli z budovy. První z nich byl neforemný zrsek v modrém s levou rukou na pásce, druhý štíhlý poďobaný Asiat v uhlově černém obleku.

Běloch ukázal na ford. „Návštěvy parkujou vzadu.“

„Já mám odznak.“

Oba muži si vyměnili pohled, kterému Bettinger neporozuměl. Tihle dva se dobře znali.

„Jules Bettinger,“ představil se muž z Arizony a napřáhl ruku. „Přeložili mě sem.“

„To jste určitě štěstím bez sebe.“ Zrsek popadl nabídnutou končetinu a zapumpoval s ní. „Já jsem Perry.“

Bettinger pustil bělochovu ruku a vyměnil ji za Asiátovu.

„Huan.“

„Těší mě.“

Poďobaný muž pokrčil rameny. Nepřítomný pohled upíral do dále.

Oba muži se s detektivem rozloučili pokývnutím a vyšli na parkoviště, zatímco Bettinger se otočil zpátky ke vchodu ze zrcadlového skla. V odrazu viděl, jak Perry ukazuje na jeho žlutý ford.

„Možná byste si to měl stejně radši postavit dozadu.“

„Nebo někam na kraj strže,“ navrhl Huan.

Bettinger rozrazil dveře a vešel dovnitř. Z úst mu stoupala pára.

„Můžu vám pomoci?“ Za velkým recepčním stolem seděla mladá černoška. Měla na sobě oranžovou péřovku a rukavice a na hlavě bílý kulich. Jediné dveře, vedoucí dál do budovy, střežil policista, zabalený do vlněného zimníku a s šálou kolem krku.

„Máte rozbitý topení?“ zeptal se detektiv.

„Ne. Můžu vám pomoci?“

Bettinger vydechl načechraný obláček páry a přistoupil k recepční. Strážný si ho prakticky nevšímal.

„Jsem detektiv Jules Bettinger. Přeložili mě k vám na okrsek.“

„Inspektor Zwolinski ještě nedorazil, ale můžete počkat tady...“
Mladá žena ukázala na ocelovou židli, jako by to bylo něco, na čem se dá v takové zimě sedět.

„Postojím.“

Recepční se zamračila.

„Máte zapnutý topení?“

„Trochu.“

„Proč jen trochu?“

„Inspektor mi řekl, ať ho nastavím na sedm stupňů.“

Detektiv vypadal zmateně. „Celsia?“

„Inspektor si nemyslí, že by na policejním okrsku mělo být útulně.“ Mladá žena si mnula ruce v rukavicích. „Udržíte to během zimy lidi v pohybu.“

Promrzlý strážný se začal plácet pažemi do boků. Vypadal jako tučňák.

Bettinger si s nostalgií vzpomněl na Arizonu.

„Jmenuju se Sharon,“ představila se recepční. „A jak říkají vám?“

Detektiv věděl, že v práci potřebuje mít mysl jasnou, ne zaneřádnou nadbytečnými informacemi. Nepřijel sem proto, aby poslouchal pikantní historky o tom, kdo s kým randí, ani si prohlížet fotky domácích mazlíčků.

„Slyším na oslovení ‚detektive Berringer‘.“

Sharon se zamračila jako komiksová postavička. „Tak jo.“

Berringer zabořil ruce v rukavicích do kapes a přešel k oknu, odkud měl výhled na parkoviště, na *Baptistické bingo* a na budovu,

která vypadala jako pohřební síň. Z úst mu stoupala pára a srážela se na skle.

„Detektive Berringere?“ oslovila ho recepční a kladla přitom pečlivý důraz na každou slabiku, „dal byste si kávu?“

Tmavý, třesoucí se odraz v okně přikývl. „Ano, prosím.“

Sharon se zvedla, obešla stůl a zmizela za dveřmi vedoucími dovnitř. Její hlas se dotázel: „Chcete mlíko? Sladíte?“

„Ne, díky.“

O chvíli později se vrátila a v ruce držela šálek, ze kterého se kouřilo jako z čarodějnického kotle. „V životě jsem neviděla tak tmavou kůži, jako máte vy,“ poznamenala, když mu podávala kávu. „Je skoro tmavší než tohle kafe.“

Bettinger sevřel šálek s kávou v dlaních a nasával jeho vůni a teplo.

„Jako kdybyste byl z vesmíru, až tam odněkud, kam už nesvítí hvězdy,“ dodala ještě, než se vrátila na své místo.

Inspektor Zwolinski

Bettinger upíjel kafe a sledoval město. Tři minuty před devátou vjelo na parkoviště auto, které vypadalo jako letadlová loď, a zakotvilo na dvou parkovacích místech zároveň. Dveře řidiče se otevřely a z auta se vynořil ohromný běloch s rozložitými rameny. Rukou tlustou jako fotbalistovo stehno sebral ze sedadla spolujezdce kostkovanou bundu a loktem zabouchl dveře. Byla to taková rána, že ozvěna přeletěla napříč celou Šestapadesátou ulicí a vrátila se odražená o pohřební síň. Muž se podrbal v bujně stříbřité kšticí, připomínající kožešinu, a zamířil k budově. Rukávem si při tom stíral pot z masitého pihovatého obličeje, z něhož trčel nos hlízovitého tvaru.

Bettingera napadlo, že vypadá jako titán a nejspíš žere cihly.

„To je inspektor,“ řekla Sharon.

Jak to strážný uslyšel, přestal se poplácávat.

Inspektor lehce strčil do dveří, které se přesto rozletěly s takovou vervou, jako by chtěly utéct. Napochodoval dovnitř a přeměřil si Bettingera krátkým pohledem. „Když mi řekli, že jste černej, vážně nekecali.“

„Taky vás rád –“

„Jste skoro fialovej.“ Inspektor se bez dalšího zdržování hrnul dál. „Pojďte za mnou.“

Bettinger ho následoval.

Zwolinski ještě stačil odhodit na recepční stůl sladkou tyčinku. Zarazila se o bílý telefon. „Ten šmejď ti sežere zuby.“

Sharon se po tyčince natáhla a usmála se. „Děkuju.“

„Varoval jsem tě.“

Strážný otevřel dveře. „Dobré ráno, inspektore.“

„Dneska z toho asi nic nebude.“

„Tak snad příště.“

Bettinger následoval Zwolinského do další místnosti. Bzučící fluorescentní světla, zavěšená na dlouhých kabelech, ozařovala bílý otevřený prostor, kde se úředníci a důstojníci, usazení za různorodými stoly, věnovali práci. Ze zdí nad jejich hlavami na ně shlížela úzká obdélníková okna, rámuující kousek levandulového nebe. Všiml si oděrků na jeho ruce.

„Než jdu do práce, zaboxuju si,“ dostalo se mu vysvětlení. „Pondělky, úterky, čtvrtky. Někdy i v pátek, když se najde slušnej soupeř.“

„Preferujete levý hák.“

Zwolinski se zašklebil. „Už hledáte stopy.“

„Nemůžu si pomoci.“

„Zatím se mi to, co pouštíte z pusy, líbí.“

Bettinger se rozhlédl po přítomných, různorodé skupince čítající něco přes dvacet lidí. Každý pracoval.

„Bacha, kam šlapete.“

Vystoupili na vyvýšenou plochu, na které byl velmi rozlehlý stůl a litinový stojan na vodu, který vypadal, že patří do němého filmu.

„Od té doby, co jsem to dal sem, potřebujou lidi míň pít.“ Zvedl ocelovou židli za opěradlo jen pomocí ukazováčku a postavil ji před stůl. „Šetří čas dvakrát – cestu tam i cestu zpátky.“

Zwolinski se usadil na dřevěnou židli a Bettinger spustil pozadí na chladný povrch nabídnutého sedadla z oceli.

„Odložte si, jestli chcete.“

„Ne, díky,“ odvětil Bettinger a vydechl obláček páry.

„Jak se vám líbí v Missouri?“ zeptal se inspektor a vzápětí zvedl ruku, která by zastavila nákladák. „Nezdržujte se ale detaily – už na vás čeká devět případů.“

„Tak se rovnou přesuňte k další otázce.“

„Dobře.“ Zwolinski tleskl obřími dlaněmi o sebe. „Asi bychom si měli nejdřív ujasnit, jak to tady u nás funguje.“

Bettinger přikývl.

„Většina měst v týhle zemi má cirka jednoho policejního zřízení na pět set obyvatel,“ pokračoval inspektor. „To je průměr... i když velký, prachatý město jako třeba New York bude mít spíš jednoho poldu na dvě stě padesát obyvatel.“ Gestem poukázal do haly před sebou. „My tady máme dvacet čtyři lidí s odznakem, a to včetně vás a těch, co maj zrovna volno.“

Podle posledního sčítání má Victory asi šestadvacet tisíc obyvatel. Takže tu máme ještě o něco méně, než co se pokládá za nejnižší přijatelný poměr v týhle zemi – jednoho poldu na tisíc lidí.“

To nebyla právě povzbudivá statistika, ale Bettingera nezaskočila: znal ji ze složky, se kterou ho propustil bývalý šéf.

„To už jste si asi zjistil,“ poznamenal Zwolinski, „ale možná nevíte, že tu taky máme asi šest až deset tisíc lidí, co žijou ve vybydlených částech města, a to včetně podzemních stok. S těmi statistika nepočítá.“

Bettinger si snažil představit, jaký asi může být život ve zdejší kanalizaci.

„Takže,“ pokračoval inspektor, „to dává každému policajtovi v tomhle okrsku nákejh čtrnáct set lidí. A to ještě pořád není to nejhorší.“

Zhruba sedmdesát procent chlapů ve Victory mezi osmnácti a pětácti lety má záznam v rejstříku. A vsadil bych se, že kdybyste přičetl ty z opuštěnejch oblastí, to číslo by se vyšplhalo na osmdesát procent... *osmdesát*. Osmička a za ní nula.“

Bettinger se ušklíbl. Zwolinski zakřupal klouby na rukou. „To nejsou zrovna lichotivý čísla. Každý policajt v tomhle okrsku je zodpovědný za minimálně sedm set zločinců, ze kterých čtyři až pět stovek spáchalo nějaký násilný trestný čin.“

To jen tak, abyste byl v obraze,“ pokračoval inspektor a Bettingerovi blesklo hlavou, jestli neměl rodinu ubytovat dál než jen sto třicet kilometrů od Victory. „Je potřeba na to myslet, když se rozhodujete, na který případy si uděláte čas. Zachraňovat nevinný životy je důležitější než bránit gangům postřílet se navzájem. Bránit gangům postřílet se navzájem je důležitější než zavřít drogového dealera. Zavřít drogového dealera je důležitější než chytit zloděje aut. Nesnažte se chytit mouchu, když kolem vás bzučí zatracené srše.“

„Rozumím.“ Bettinger aspoň těšila vyhlídka na to, že bude mít za šéfa normálního policajta a ne byrokrata.

„Jsou tři věci, co pomáhají uzavřít případ: práce, náhoda a blbost pachatelů. Nějak ovládat můžete jen tu první, ale to často nestačí. A protože budete mít vždycky – vždycky – víc případů, než budete zvládat, to nejdůležitější bude umět se rozhodnout, do kterého případu se vůbec pustíte.“

„Umím si vybrat,“ odpověděl Bettinger.

„Váš parťák je zbloudilej.“ Inspektor ukázal napříč halou. „Ten velký černoš s obvazy.“

Bettinger se podíval naznačeným směrem. Za pokřiveným stolem seděl ohromný, dobře stavěný černoš v olivovém obleku. Měl býčí chřípí a na částech krku i obličeje bílou gázu. Jeho malé oči zíraly do počítače, který zažil ještě minulé století.

„Jmenuje se Dominik Williams.“

Bettinger se podíval na inspektora. „Zbloudilej?“

„Porušil pár předpisů a dostal se do tisku, takže jsem ho i s jeho parťákem potrestal a udělal z nich desátníky. Myslím – doufám – že Dominik je moucha, a ne srše. Znáte ten rozdíl?“

„Moucha po štáře štípne sáček trávy. Sršeň nastraží důkazy, vydírá civilisty a střelí lidi, co se mu nezdají.“

„Přesně.“ Zwolinski si poškrábal stříbřitou kšticí. „Vy mi nepřipadáte jako idiot.“

„Dejte mi čas.“

„Takže to je teď váš parták. Ať mu nic neprojde – ani ten musí bzukot.“

„Budu důsledný.“

„Tohle si projděte.“ Inspektor ukázal na decimetrový stoh složek, který vypadal jako malá budova. „Začněte s tím navrchu – jde o vraždu, co se zvrhla v nekrofilní řádění.“

Bettinger sáhl po složce, o které byla řeč, a vzal ji do ruky. „Ať už to udělal kdokoli, na pravidelný manželský sex může zapomenout.“

„Přesně.“ Zwolinski ukázal prstem ke stolům v centrále. „Tak do práce.“